

krullekens. Die bollen in den donker, zij rolden als hondjes met witte krullekens... Maar het weende weer in hem: 'Ik zal toch nooit mijnen wél hebben.'

Nu werd dat donker wit, als melk is wanneer het donker wordt. Neen, 't was dát niet: zijn hoofd was nu wit gelijk melk, van binnen. Daar was nog als een ver vooyzeken: 'Ik... zal... toch... nooit...' – Maar dat wit, dat ronde wit, en dat niet blonk, begon een beetje zacht te bewegen. – 'Ik... zal... toch... nooit... mijnen... wél...': het was nu alsof zij zongen, om hem te doen slapen. – 't Zal zeker Bertha zijn?' en hij zag in 't wemelend bewegen iemand staan, met een blauwe schort in dat wit. – 'Maar ik zal toch niet kunnen slapen. Ik heb toch nooit mijnen wél gehad. Ik ben toch...'

P. H. Ritter Jr.

ZEEUWSCHE MIJMERINGEN

(fragment)

ZIERIKZEE

Ik leid u binnen in het stadje Zierikzee, met zijn posthume vermaardheid. Het heeft jaren en jaren gedroomd aan den oever van den oceaan en van den hemel, een kloosterzuster onder de steden, die den kinderlijken glimlach draagt in den seren en ouderdom. En in onze dagen, die voor de vernieling van al wat lief en schoon is zijn uitgekozen, kwamen de beulen der lucht en wilden haar treffen, maar ze deden niet meer dan wat onschuldige bouwvallige huizen verwoesten, en aan enkele menschjes het kleine leven, dat aan het wereldgebeuren vreemd was, ontnemen, – maar het wezen harer schoonheid verstoorden zij niet. Wat was zij befaamd, mijn kleine, verloren, door zeeën en nevelen en lichte helderheden omsloten stad! Haar naam werd uitgekraaid tusschen de auto's en trams op de pleinen der groote centra van het moderne leven, haar gewonde plekken werden uitgebeeld in bonte illustraties, en de toeristen en journalisten bestreken haar enkele dagen en bepraatten haar als tegenwoordig iedere trieste nouveauté. Maar het gevaar der Lucht koos andere paden, en de belangstelling wierp zich op nieuwe gebeurtenissen, en nu ligt zij daar in haar oude eenzaamheid, die de onrust harer bewoners, een